

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 910/2024
10.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., предузетник, Аутопревозничка радња „... ТУРС“, чији је пуномоћник Ана Биљана Антић, адвокат у ..., против туженог „ProCredit Bank“ АД Београд, чији је пуномоћник Весна Јовичић, ради утврђења ништавости и стицања без основа, вредност предмета спора 18.923,17 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 8752/22 од 11.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 10.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 8752/22 од 11.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 8752/22 од 11.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 517/22 од 31.10.2022. године, утврђено је да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 1. Уговора о кредиту бр. ... од ...2013. године, садржине као у изреци првостепене пресуде. Обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 18.923,17 динара са затезном каматом од 19.09.2013. године до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 50.570,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 8752/22 од 11.04.2024. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда и одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за одлучивање о ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште нижестепених судова у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној дана 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право да наплати трошкове накнаде банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. У случају када нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду са прописаном садржином, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Без утицаја на дозвољеност ревизије су ревизијски наводи којима се указује да понуда коју је тужени приложио списима предмета садржи потпис тужиоца, те да је тужилац само паушално оспорио аутентичност наведене понуде. Ово из разлога што првостепени суд из приложене фотокопије понуде није могао са сигурношћу да се увери да ли се ради о веродостојном документу, с обзиром на то да се није могло одредити да ли је тужилац потписао и оверио наведени докуменат, или је његов потпис и печат прилепљен са скенираног уговора. Ради отклањања наведене сумње тужени није доставио оригинал наведене исправе, због чега су нижестепени судови закључили да тужени у смислу одредбе члана 228. и 231. ЗПП није доказао да је тужиоца на адекватан начин упознао са трошковима које је дужан да сноси у поступку реализације кредита. У описаној чињеничној ситуацији нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права, јер су нижестепени судови поступили у складу са ставом Врховног касационог суда поводом спорног правног питања.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 08.02.2022. године. Вредност предмета спора износи 18.923,17 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, који не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредби става 3. истог члана, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којим предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора који је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, па се закључује да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић